

at føre Ordet udenom. Jeg troer derfor, at i den Henseende vil ogsaa Sognebaandets Løsning føre Folkethinget og Rigsdagen i det Hele samt Regjeringen til den Anerkjendelse, at saaledes som Forslaget oprindelig blev indbragt og forhandlet i de roestilidske Stænder i 1838, saaledes vil det ogsaa engang komme til at gjøre sig gjældende i vort Land, og vi behøve kun at forestille os, at Sognebaandet, som nu efter alle Solemærker vil blive løst hos os, ogsaa vil blive løst i Slesvig, som ligger os saa nær, for at see, at saa var det gennemført, som dengang var foreslaaet; thi der er der givet Lærerne en saadan Frihed, hvormod Menighedens Medlemmer ere bundne til dem. Dersom Sognebaandets Løsning der bliver indført, saa var der altsaa, idetmindste i mine Dine, en saa fuldstændig god Frihed, som der kunde tænkes, og saa kunne vi derfor hente et Exempel paa, hvad vi ogsaa med Hensyn til Lærefriheden skulle foretage hos os.

Andresen: Jeg skal blot tillade mig en Bemærkning i Anledning af de Uttringer, der ere faldne fra den ærede Rigsdagsmand for Odense Amts 3die Valgkreds (Møller) med Hensyn til, at han synes, at den Omstændighed, at der kunde indtræde Choleraepidemie, kunde være en Indvending mod Loven. Han sagde, at, hvis en saadan indtraadte, var det tvivlsomt for ham, hvorledes han skulde forholde sig. Jeg troer ikke, at der kan være nogen stor Banfælsighed ved, at vide, hvorledes man under saadanne Omstændigheder skal forholde sig, skjøndt der er en Deel af hans Menigheds Medlemmer, der er gaaet over til en anden Præst. Jeg troer, at han ligesom Samaritaneren, der traf den Syge, skal hjælpe ham tilrette, og ikke være sig ad som Leviten, der lod ham ligge. Desuden er det meget naturligt, at han ikke gaaer hen til ham som Sjælesørger, da han ikke vil have ham som saadan, og som saadan kan han jo heller ikke trøste eller opmuntre ham eller virke gavnligt paa hans Tilstand. Men, saavidt han kommer til at indtage en saadan Stilling, som han troer, at han som Præst kan komme til at indtage, nemlig som en Slags Hjelpeværter, saa skal han pleie ham, som han pleier

sin Næste i Almindelighed. Det var det, jeg vilde tillade mig at bemærke. Jeg troer ikke, at der i dette kan ligge nogen Indvending imod Sognebaandets Løsning, skjøndt den ærede Taler synes at lægge en vis Vægt derpaa.

Møller: Maa jeg bede om Ordet.

Formanden: Jeg troer virkelig, at disse Forhandlinger nu drage saa langt ud (Møller: Det er blot for en personlig Bemærkning!). Formanden har i dette Dørlig Ordet. Det forekommer mig — siger jeg — at Forhandlingerne drage meget vidt ud i denne Sag, hvorom det dog synes, at Alle i Grunden ere enige. Det tales ikke for og imod Sagen; men der tales hovedsagelig kun om Sagen. Jeg skal derfor tillade mig at foreslaae Afslutning.

Ved den derpaa foretagne Afstemning vedtoges Afslutning med 74 Stemmer mod 1.

Derpaa fattes Lovforslaget (see Anhang), efter at være oplæst, under Afstemning og vedtoges eenstemmigt med 75 Stemmer.

Formanden: Forslaget bliver nu at oversende til Statsraadet.

Jeg gaaer derpaa til Nr. 3 paa Dagsordenen: Forespørgsel af Rigsdagsmanden for Svendborg Amts 6te Valgkreds (S. A. Hansen) til Indenrigsministeren.

Den ærede Rigsdagsmand har Ordet.

S. A. Hansen: Den Forespørgsel, jeg her skal tillade mig at rette til den høitærede Indenrigsminister, fremsatte jeg ogsaa i forrige Sæstion, med Thingets Tilladelse, til den daværende Indenrigsminister; men det gik med denne Sag, som det gik med saamange andre, at man ikke mødte den Velvillie i det Hele taget fra Ministeriets Side, at man kunde vente, at der med Hensyn til denne Sag skulde være gjort en Undtagelse. Den daværende Indenrigsminister havde ikke Andet dengang at indvende imod at besvare mit